

Tiếng Việt – Vietnamese

Điều gì có thể xảy ra...

Bởi John Shortell

Bản quyền © 2004 đến 20 21

Đây là một câu chuyện sẽ khiến bạn ngạc nhiên và thậm chí có thể khiến bạn phải vật lộn để chấp nhận những gì thực sự đã xảy ra. Nếu bạn đã trải qua một “ phép lạ như ” sự kiện chính mình , hoặc được chứng kiến một , bây giờ bạn biết bạn không phải một mình và nó ' s ok để nói về nó. Nhiều người trong số những điều kỳ diệu này xảy ra và người ta gạt bỏ chúng vì thái độ của những người xung quanh. Tôi thật may mắn khi có một người mẹ tin vào phép màu và nuôi dưỡng điều đó trong tôi.

Isn ' này t chỉ là một câu chuyện, nó ' s một cơ hội cho bạn để tìm hiểu bất cứ điều gì có thể trong cuộc sống của riêng bạn. Thông qua câu chuyện, tôi sẽ nói về những gì tôi đã học được và làm thế nào để tôi có thể thực hành và phát triển những kỹ năng này , mà tôi tin rằng tất cả chúng ta đều có.

Tôi không chỉ đoán những gì cần thiết , mặc dù ngay từ đầu đời tôi đã tin tưởng những gì tôi biết bằng trực giác và ở tuổi 28, tôi bắt đầu tích cực đào tạo , thực hành và phát triển những kỹ năng này đến mức câu chuyện này không chỉ có thể thực hiện được , mà còn có lẽ, có thể, thậm chí không thể tránh khỏi . Ý định của tôi là để cho bạn rằng bạn có thể học những kỹ năng này và tạo ra sự thay đổi trong cuộc sống của bạn bất kể các tình huống bạn thấy mình ở .

Nếu bạn quan tâm đến việc giành lại quyền kiểm soát cuộc sống và hoàn cảnh của mình, hãy đọc tiếp và liên hệ với tôi để chúng tôi cũng có thể bắt đầu quá trình này cho bạn. Nếu bạn đã là trong kiểm soát tất cả mọi thứ và nó là thuận buồm xuôi gió cho bạn thì bạn cũng giống như tôi. Tôi không tìm kiếm bất cứ thứ gì giống như những gì tôi đang cung cấp ở đây , bởi vì tôi đã thành công và đang tạo ra những điều kỳ diệu nhỏ hơn trong cuộc đời mình. Những gì tôi nhận ra là rằng những gì đã được cung cấp cho tôi khi tôi đã 28 enable d tôi dễ dàng dạy người khác để thực hiện chính xác những gì tôi làm. Phần lớn cuộc đời tôi sẽ nói về điều này với những người khác và họ không ở nơi mà họ chấp nhận hoặc hiểu những gì tôi đang chia sẻ. Điều này có thể bạn cũng có. Với một số người trong chúng ta, bài học của chúng ta là trở nên tốt hơn trong việc chia sẻ với người khác những gì chúng ta đã biết. Đối với bạn, việc tìm hiểu thông tin này cho chính mình là ưu tiên hàng đầu .

Bất cứ điều gì dành cho bạn, tôi đảm bảo với bạn rằng ở đây có giá trị đối với bạn ngay cả khi chỉ để phá vỡ lớp băng mà chúng ta nghĩ là không thể trên thực tế là có thể và thậm chí có thể trở thành khả năng...

Ok, câu chuyện là tôi đã ngủ gật ở bánh xe ô tô của mình và đâm vào đầu cột điện và buổi tối hôm đó kết thúc ở Phòng chăm sóc đặc biệt và các nhân viên y tế đã không mong đợi tôi sống

qua đêm. Ngày hôm sau, tôi muốn lấy ra 1,5 lá phổi và một số cơ quan khác 2,5 ngày sau tôi xuất viện mà không cần phẫu thuật.

Vì thế

Điều gì có thể xảy ra khi... ..

- Tôi biết mục đích của chính mình
- Tôi tin tưởng bản thân đến mức sẵn sàng theo đuổi đam mê và trái tim mình mong muốn và tôi coi trọng sự nhạy cảm và cảm hứng của chính mình

Cuộc sống trước khi vụ tai nạn xe hơi

Trong suốt cuộc đời, tôi biết tôi sẽ giúp mọi người tin tưởng vào bản thân và trực giác bên trong của họ. Tôi bắt đầu kinh doanh dạy mọi người họ đến từ đâu, họ đi đâu và tại sao họ ở đây, hiểu bản thân về mặt tinh thần. Tôi đã dạy môn này bán thời gian từ năm 1987 .

Thay vì phát triển công việc kinh doanh tâm linh này, tôi đã bị phân tâm và bắt đầu một công việc kinh doanh khác .

Khi công việc kinh doanh của tôi phát triển và thực sự thành công là do tôi tập trung vào việc giúp đỡ mọi người về sức khỏe của họ trong khi làm việc siêng năng vì sức khỏe của chính mình. Tôi đang dùng các chất bổ sung dinh dưỡng cực kỳ mạnh mẽ và chia sẻ với mọi người kết quả của tôi (có thể là kết quả của những chất bổ sung này) .

Sau khi tôi bắt đầu dùng những chất bổ sung này, mọi thứ dường như bắt đầu thay đổi trong cơ thể tôi. Tôi đã biết cách đây rất lâu khi ai đó đang dùng chất bổ sung và họ không nhận thấy bất kỳ sự khác biệt nào thì chất bổ sung có thể không đủ cho nhu cầu của người đó. Xem cuộc sống con người thay đổi, và xem họ xuất hiện để lấy lại sức khỏe của mình và thoát khỏi ding bản thân của sự đau đớn, rằng họ đã đến chỉ đơn giản là chấp nhận được rất truyền cảm hứng cho tôi. Tôi đã trải qua phần lớn cuộc đời mình trong đau đớn và không ai có thể giải thích một số sự thật đơn giản, rằng khi tôi thực hiện chúng, đã tạo ra sự khác biệt rất lớn cho sức khỏe của tôi. Đó là thời điểm tôi trở nên rất tập trung vào việc giúp đỡ những ai từng muốn được giúp đỡ.

Tôi tự hứa với bản thân rằng khi thu nhập còn lại của tôi từ công việc kinh doanh sức khỏe này đạt 5000 đô la một tháng, tôi sẽ quay trở lại để giúp mọi người hiểu về tinh thần bản thân và hành trình xuyên suốt cuộc đời. Thu nhập của tôi tiếp tục tăng vượt mức 10.000 đô la một tháng và tôi đã quên lời hứa của mình. Toàn bộ sự tập trung của tôi đã trở thành việc tạo ra nhiều thu nhập hơn. Bằng cách nào đó, tôi bắt đầu lắng nghe những người xung quanh tôi mà trọng tâm trong cuộc sống của họ là tiền. Tôi đã không nhận ra tôi đã trượt khỏi đường đua cho những gì *tôi* muốn làm với *tôi* cuộc sống.

Có thường xuyên xảy ra những điều mà trái tim chúng ta kêu lên, chúng ta dừng lại cho đến khi một điều gì đó khác xảy ra. Đối với hầu hết mọi người ngày nay, điều này thường liên quan đến tiền bạc.

Chính lúc đó

Tai nạn xe hơi ngày 29 tháng 6 năm 2003

Tôi đã tạo điều kiện cho một trại lãnh đạo dành cho các nhà lãnh đạo trong lĩnh vực kinh doanh sức khỏe của chúng tôi vào cuối tuần đó ở vùng nông thôn. Mọi người đều mệt mỏi và về nhà vào giữa buổi chiều ngày Chủ nhật.

Tôi rời đi khoảng 4 giờ chiều khi tôi có một cuộc hẹn trên đường về nhà để ăn tối với một số khách hàng. Lynette (vợ tôi khi đó), Helen (chị gái tôi) và một số người khác cứ khẳng khái rằng tôi có người đi cùng để giữ cho tôi bầu bạn. Tôi đã rất rõ ràng rằng tôi phải đi một mình.

Tôi bắt đầu với tinh thần tuyệt vời, thực sự hài lòng với công việc chúng tôi đã làm vào cuối tuần. Cuối tuần là để giúp mọi người có trách nhiệm với thành công của họ và nhận ra rằng họ có quyền kiểm soát kết quả trong cuộc sống của họ.

Tôi đến một thị trấn khoảng một giờ sau chuyến đi ba giờ và cảm thấy rất mệt mỏi và buồn ngủ. Ở phía bên kia của thị trấn này, tôi đã ngủ gật khi lái xe. Rõ ràng là có ai đó theo sau và họ nói rằng tôi bắt đầu dẹt, nhưng vẫn ở bên lề đường của tôi, và cũng bắt đầu giảm tốc độ.

Xe của tôi lao qua đường do dòng xe cộ đang tới và khi tôi va vào mương nước bên kia đường, túi khí bung ra và tôi tỉnh dậy. Khi các túi khí bung ra, chiếc xe sẽ đầy một lớp bột màu trắng và vì vậy tôi không thể nhìn thấy gì. Tôi không thể tìm ra lý do tại sao tôi không thể nhìn thấy bất cứ điều gì.

Vì tôi không thể nhìn thấy gì cả, tôi không biết phải lái xe đi đâu và tôi đã tông vào một gốc cây dọc theo cửa bên tay phải của mình, tôi đánh lái sang trái nhiều hơn và sau đó đâm vào một bờ kè có một cái ống trong đó (một đường lái xe) và hai lớp trước bị nổ. Sau đó tôi tông vào một trụ công bên phải và rẽ sang trái. Tôi cảm thấy chiếc xe đang đi dọc theo bờ kè lớn đang lao xuống. Đây là một cống chữ "V" sâu. Tôi đã ở dưới cùng của cống đi dọc theo nó.

Bụi túi khí lúc này đã hạ xuống đủ để tôi có thể nhìn thấy cột điện đang lao tới trước mặt mình... rất nhanh. Tôi cố gắng lái đi và chiếc xe không phản ứng với vô lăng (sau đó tôi phát hiện ra lớp xe đã bị nổ).

Ngay khi tôi nhìn thấy cây sào lao lên, cuộc đời tôi vụt qua trước mắt tôi. Tôi nhìn thấy Lynette (khi đó là vợ) và Amber (Con gái 3 tuổi) và mục đích của tôi và tôi biết đây không phải là lúc mình chết.

Tôi đã nói với các thiên thần của tôi một cách dứt khoát
"Đây không phải là nó, thời gian của tôi không lên!"

Ngay khi tôi nói điều này, ánh sáng trắng chiếu vào xe từ trên cao và bao quanh tôi trong một vòng xoáy và bọc tôi trong một cái kén năng lượng bảo vệ. Cùng lúc đó, tôi nhìn thấy một chiếc ô tô đâm vào cột điện và đến nghỉ cùng tôi trong đó và sau đó tôi đi vòng ra phía trước xe với hai người đàn ông giúp đỡ, một người ở hai bên. Sau đó tôi BIẾT tôi sẽ ổn.

Tôi thư giãn và đầu hàng trong vụ tai nạn, biết rằng mình sẽ ổn. ***Tôi không hề sợ hãi và hoàn toàn tin tưởng.***

Tôi vẫn tỉnh táo trong suốt thời gian đó và khi xe dừng lại, tôi biết vết thương ở ngực của mình rất nghiêm trọng nhưng tôi không bao giờ cho phép, dù chỉ một phần giây, bất kỳ suy nghĩ nào rằng mình sẽ chết. Tôi tin tưởng vào tầm nhìn mà tôi nhận được từ nhóm những người giúp đỡ tinh thần giúp tôi thoát khỏi tai nạn và ổn định.

Chiếc xe tông vào cột điện (cảnh sát ước tính 85 km / giờ) ở chính giữa đầu xe rồi lao tới. Người theo sau tôi nói tôi tăng tốc vào cột điện. Rõ ràng điều này xảy ra vì mọi người không nhận ra rằng họ đã nhấn ga chứ không phải phanh.

Xe dừng lại và tôi cố gắng hết sức để lấy không khí vào phổi. Nó giống như bị trúng gió (sau này tôi phát hiện ra rằng phổi của tôi đang chứa đầy máu).

Không có máu ở bất cứ đâu. Trên thực tế, vết cắt duy nhất mà tôi nhận được sau vụ tai nạn là một vết cắt nhỏ trên ống chân phải của tôi chỉ chảy một cm máu.

Hai người đàn ông chạy đến bên chiếc xe của tôi và tôi la lên rằng chiếc xe đang bốc cháy (bụi từ túi khí trông giống như khói), họ cố gắng mở cửa xe và bị hất tung về phía sau do điện giật.

Chúng tôi đã tìm ra chiếc xe đã bị nhiễm điện bởi ác quy ô tô.

Bây giờ tôi đã có thể thở nhẹ.

Tôi rón rén lấy một cuộn tiền mặt trị giá 700 đô la mà tôi có trong bảng điều khiển và điện thoại di động của mình.

Họ đã cố gắng mở cửa khá nhiều lần cho đến khi họ mở được cửa tài xế bằng cách đặt ngón tay vào đầu cửa nơi nó bị vênh và sau đó họ kéo. Cả thời gian giữ cửa, họ đã bị điện giật. Mọi bảng điều khiển trên xe đều bị vênh. Chiếc xe hơi ngán hơn một chút! Cửa tài xế cũng bị hư hỏng do một gốc cây dưới mương.

Khi cửa đã mở, họ nói rằng đừng chạm vào bất kỳ bộ phận kim loại nào. Vì vậy, tôi rất cẩn thận xoay người đi chuyển từng inch một và tự mình thoát ra. Hai người đàn ông mỗi người khoác một tay và hướng dẫn tôi đi vòng ra phía trước xe khi tôi ngồi xuống. Điều này đã xảy ra giống như tầm nhìn mà tôi đã có.

Trong thâm tâm tôi biết rằng nếu tôi nằm xuống thì tôi sẽ chết. Tôi biết nếu tôi ngồi yên thì tôi sẽ ổn. Tôi ngồi co gối lên, hai tay ôm ngực và đầu cúi về phía trước. Lúc tôi ngồi xuống, tôi bắt đầu truyền năng lượng vào cơ thể và nhìn thấy trong tâm trí mọi thứ bên trong đang tự sửa chữa tốt hơn trước. Mỗi giây tôi đều tập trung vào công việc xây dựng lại cơ thể của mình.

Xe hơi dừng lại ở khắp mọi nơi.

Túi khí không hoạt động hiệu quả trong một vụ va chạm nhiều lần, vì chúng triển khai với va chạm đầu tiên, trong tình huống của tôi là rãnh chứ không phải khi tôi cần. Túi khí sau đó trở nên vô dụng khi tôi va vào cột (thực tế là có những bu lông thò ra khỏi vô lăng nơi tôi va vào nó).

Lúc đó là 5 giờ chiều chủ nhật của mùa đông, vẫn còn chút ánh sáng nhưng trời lạnh, u ám với một làn gió lạnh thổi qua.

Mọi người chạy đến.

Một người phụ nữ đến gần tôi và nói rằng cô ấy là một y tá. Cô ấy hỏi tôi một số câu hỏi, tôi nhớ rằng tôi nói rằng tôi ổn nhưng bị đau rất nhiều và khó thở.

Ai đó đắp một chiếc “chăn không gian” bằng bạc xung quanh tôi để sưởi ấm. Làn gió lạnh đang thổi vào lưng tôi.

Lynette đi sau tôi khoảng một giờ nên tôi biết tôi cần gọi cho cô ấy. Tôi cũng biết cô ấy chưa ở trong phạm vi di động. Trong xe của cô ấy là Amber, April (con gái riêng) và chị gái tôi, Helen, người đang mang thai đôi.

Tôi gọi và để lại tin nhắn,
“Chào Honey, chỉ cho bạn biết là tôi đã có một chút kinh ngạc và họ đang đưa tôi vào bệnh viện để kiểm tra. Mọi thứ đều ổn.”

Sau đó tôi gọi cho Michael một người bạn thân của tôi đang ở trại và sống ở thị trấn tôi vừa đi qua, chỉ cách đó 10 phút.

Tôi gọi và nói,
“Michael Tôi đã gặp một tai nạn xe hơi nghiêm trọng và tôi cần sự giúp đỡ của bạn. Lynette sẽ sớm đến đây và tôi cần bạn ở đây khi cô ấy đến đây, tôi đang ở đó và như vậy là tất. ”

Michael đến hiện trường sau khoảng 10 phút

Tôi yêu cầu Michael tìm hai người đàn ông đã đưa tôi ra khỏi xe vì tôi muốn cảm ơn họ. Michael quay lại với tôi và nói rằng NOBODY lẽ ra phải chạm vào chiếc xe vì cột điện mà tôi đâm phải mang điện 66.000 vôn và các chất cách điện đã bị đứt và 3 dây điện bị chập xuống cột và xuyên qua xe. Anh ta nói ai đụng vào xe chắc sẽ chết.

Anh ấy di chuyển xung quanh đám đông và hỏi mọi người xem họ có biết hai người đã đưa tôi ra ngoài không. Anh ta không thể tìm thấy họ và mọi người nói rằng không ai đã rời khỏi hiện trường vụ tai nạn.

Cảnh sát đến và hỏi tôi có một mình trong xe không. Tôi tự động nói “Không” Không nghĩ tại sao họ lại hỏi tôi. Họ đi rồi quay lại và hỏi tôi một lần nữa rằng tôi có một mình trong xe không và một lần nữa tôi nói “Không”. Họ quay lại lần thứ ba và hỏi với giọng đầy lo lắng “có ai trên xe với bạn không?”. Tôi nhận ra lý do tại sao họ hỏi tôi khi họ đang tìm kiếm một thi thể. Tôi ngạc nhiên khi tôi nói Không và bây giờ nói "Không, không có ai trong xe với tôi".

Xe cứu thương đã đến.

Nhân viên cứu thương hỏi tôi một số câu hỏi. Sau đó anh ấy xác định tôi cần phải đến bệnh viện lớn ở thành phố gần nhất

Các nhân viên cứu thương đã cố gắng đặt tôi nằm trên tấm ván cột sống. Họ chỉ đưa tôi về phía sau 2 cm và tôi đã hét lên để dừng lại. Cơ đau thật không thể tin được và tôi biết họ không thể hạ thấp tôi theo cách đó vì cơ thể tôi đang rất căng thẳng. Sau đó họ chuyển tôi trở lại vị trí thẳng đứng một lần nữa.

Tôi đã phải ôm chặt lấy cơ thể để bảo vệ nó với phần xương sườn bị gãy rõ ràng. Tôi biết nếu họ hạ thấp tôi theo cách họ dự định thì điều gì đó khủng khiếp sẽ xảy ra, thậm chí có thể dẫn đến cái chết của tôi.

Trong đầu tôi hỏi các thiên thần của mình "tôi sẽ làm gì?"

Các Thiên thần của tôi nói rằng tôi cần phải vững vàng và tiếp quản, đồng thời bảo họ phải làm gì. Các Thiên thần của tôi nói với tôi, "lặp lại cho mọi người những gì chúng tôi nói với bạn."

Vì vậy, tôi lặp lại rất chắc chắn với người đàn ông Xe cứu thương những gì các thiên thần của tôi đã nói với tôi nhưng không nói cho anh ta biết hướng dẫn đến từ đâu, “Đây là những gì chúng tôi sẽ làm, một vài người đàn ông sẽ giữ tám ván cột sống thẳng đứng dựa vào lưng tôi và từ từ tiếp tục đẩy mạnh hơn và mạnh hơn cho đến khi tôi có thể thả lỏng tất cả các cơ của mình (vốn đã rất căng khi giữ tôi. cơ thể nhau) và tôi sẽ cho phép hội đồng quản trị lấy tất cả trọng lượng của tôi. Khi tôi cảm thấy thư giãn và thả lỏng cơ bắp, lúc đó tôi sẽ hoàn toàn dựa vào ván. Sau đó, theo tín hiệu của tôi, bạn có thể bắt đầu hạ ván thật chậm và nhẹ nhàng để tôi không bị căng cơ trở lại. Một khi tôi bị hạ xuống thì bạn có thể nhích tôi dọc theo bàn cờ. Quá trình này sẽ mất khoảng 15 phút”

Tôi đã hòa mình lại với nhau về mặt tinh thần như buông bỏ vào thời điểm này, tôi phải tin tưởng hoàn toàn vào những người đàn ông này và các thiên thần của tôi. Tôi biết mình đang đặt cuộc đời mình vào tay họ. Họ đã làm điều này và tôi nói rằng hãy bắt đầu hạ thấp tôi và hội đồng quản trị nhưng nó phải thật trơn tru và chậm rãi! Phải mất một thời gian. Khi tôi bị hạ xuống, tôi bảo họ nhích tôi dọc theo bàn cờ.

Họ đã làm điều này và sau đó nâng tôi lên xe đẩy.
Nam nhân viên y tế đi vào phía sau cùng với tôi.

Khi ở trong xe cấp cứu, anh ấy nói sẽ cho tôi uống morphin và tôi nói "Không". Anh ấy hỏi tôi "bạn không đau phải không?" Tôi nói, "nỗi đau như bạn không thể tưởng tượng được, nỗi đau không thể tin được".
"Vậy tại sao bạn không muốn bất kỳ morphin nào?" anh ấy hỏi.

Tôi trả lời “Nỗi đau là thứ duy nhất đưa tôi đến hành tinh trái đất. Tôi kn o w trong trái tim tôi rằng nếu tôi có morphine mà tôi chỉ đơn giản là sẽ trôi dạt ra cái chết. Tôi kn o w cơn đau i s giữ tôi căn cứ trên mặt đất, giữ cho tôi có mặt để thực tế là tôi vẫn ha đã một thân thể”.

“Tôi muốn 'ở bên nó' khi chúng tôi đến bệnh viện và có thể cảm nhận được những gì đang xảy ra với tôi để tôi có thể nói cho họ biết chính xác chuyện gì đang xảy ra". . Khi nói điều này, tôi cũng tự đặt mình vào tương lai rằng tôi sẽ đến bệnh viện còn sống và sẵn sàng cung cấp thông tin quan trọng cho nhân viên. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc chết . Vì vậy, trong vài ngày tới, tôi liên tục nói về tương lai của mình và những gì sẽ xảy ra. Đây không phải là một lựa chọn có ý thức mà là kết quả của niềm tin không gì lay chuyển được của tôi rằng tôi sẽ sống.

{khi còn nhỏ, tôi thường bị bẹo ngón chân và bị đau với kiểu đau dữ dội đó. Một ngày nọ, tôi hỏi thiên thần của mình làm cách nào để loại bỏ loại đau đớn này, thiên thần của tôi nói "bạn không thể loại bỏ nỗi đau nhưng bạn có thể chấp nhận nó, là một với nó, nhận ra nó có một chức năng." Vì vậy, tôi tự nghĩ, mục đích của nỗi đau là gì? Tôi nhận ra rằng đau đớn là để nói với tôi rằng có điều gì đó không ổn và vùng đó trên cơ thể tôi cần được chú ý. Vì vậy, tôi hỏi lại thiên thần của mình "Đau có phải là dấu hiệu của một khu vực trên cơ thể tôi cần được chú ý không?" Câu trả lời là "Có".

Sau đó tôi hỏi, "vậy nếu tôi thừa nhận rằng cơn đau đã hoàn thành nhiệm vụ của nó và bây giờ tôi hoàn toàn nhận thức được sự chú ý mà khu vực đó cần và tôi bắt đầu thực hiện hành động cần thiết, thì không còn cần đến cơn đau nữa?" câu trả lời trở lại là "Có".

Tôi bắt đầu thực hành điều này khi còn là một đứa trẻ, tôi đoán tôi không quá 10 tuổi vào thời điểm tôi trò chuyện với Người trợ giúp tinh thần của mình (các thiên thần), và những gì tôi học được về nỗi đau đã có tác dụng. Tôi hiểu về việc truyền năng lượng đến một khu vực cần chữa bệnh cũng như tôi hiểu về việc đặt tay và sức mạnh của việc này đối với việc chữa bệnh. Tôi

có thể bị vấp ngón chân của mình và ngay lập tức chấp nhận thông điệp của cơn đau và thực hiện hành động cam kết đó là

- 1) chấp nhận thông điệp của nỗi đau và cảm ơn nó đã làm công việc của mình,
- 2) kênh năng lượng cho khu vực
- 3) hoàn toàn thư giãn, gạt bỏ mọi suy nghĩ rằng nỗi đau đang "làm tổn thương" chỉ rằng nó đang gửi một thông điệp mà bây giờ đã được chấp nhận.
- 4) Cơn đau sẽ giảm ngay lập tức và thường biến mất hoàn toàn. }

Người đàn ông Xe cứu thương đi cùng tôi nói rằng chuyến đi rất khó khăn đến thị trấn nhỏ tiếp theo và tôi nói OK.

Chúng tôi đi chậm và không có còi báo động (không chắc về đèn)

Chuyến đi thật chậm và đau đớn.

Tôi cảm thấy mọi vết sưng và mọi cử động đều vô cùng đau đớn. Tôi tiếp tục tập trung vào việc tôi muốn cơ thể của mình như thế nào, Vừa vặn, Khỏe mạnh, Mạnh mẽ và Tốt. Tôi đang hình dung cơ thể mình đã được chữa lành và hoàn thiện.

Ngay sau khi chúng tôi bắt đầu đến bệnh viện, điện thoại di động của tôi đổ chuông và tôi thấy rằng đó là lịch hẹn của tôi khi tôi gặp tai nạn. Tôi nói tôi phải nhận cuộc gọi. Tôi cần cho cô ấy biết tôi sẽ không đến vì cô ấy và gia đình cô ấy đang đợi tôi ăn tối. Anh ấy nói anh ấy sẽ không tháo nẹp cổ. Khi điện thoại đang đổ chuông, tôi nói rất nghiêm khắc để hoàn tác nó và anh ta chỉ nói nếu tôi hứa sẽ không di chuyển đầu của mình. Tôi nói Có và anh ấy đã gỡ hộp. Tôi nhận cuộc gọi và tôi nói rằng tôi sẽ không thể thực hiện cuộc hẹn của chúng tôi và rằng tôi sẽ phải lên lịch lại trong thời gian hai tuần và cô ấy không sao. Tôi đã xin lỗi và nói lời chia tay. Tôi đã thiết lập trong tiềm thức rằng tôi có việc phải đi vì tôi **hoàn toàn** rõ ràng rằng tôi sẽ bình phục và có mặt tại cuộc hẹn đó sau một tuần hoặc lâu hơn.

Tôi cũng đã nói chuyện qua điện thoại di động với Michael.

Tôi đến bệnh viện cùng lúc với Lynette và Amber. Và Michael cũng đã đến xe của mình.

Khi đang cuộn mình, tôi nghe thấy nam nhân viên cứu thương nói với các y tá về tôi, nhưng không thể hiểu được anh ta nói gì.

Chúng tôi đã ở trong khu vực khẩn cấp.

Họ muốn cắt quần áo của tôi và tôi nói với họ rằng tôi sẽ không để họ cắt áo thun polo của tôi vì chiếc áo tôi đang mặc là chiếc áo rất quan trọng đối với tôi và tôi muốn tiếp tục mặc nó. Họ giải thích rằng nó sẽ khó khăn như thế nào để thoát khỏi nó và tôi nói ok rồi hãy bắt đầu.

Tôi rất đau khi phải nhấc cánh tay của mình ra và vặn chúng lại.

Tôi bị gãy xương sườn và gãy xương ức mà vẫn chưa dùng thuốc giảm đau.

Amber và Lynette bước vào và Amber nắm tay tôi và hỏi tôi "Bố ỏn chứ?"

Tại thời điểm này, mọi người dừng lại và hoàn toàn im lặng khi họ chờ đợi câu trả lời của tôi.

Tôi quay đầu lại và nhìn thẳng vào mắt cô ấy và nói chỉ tay về phía tất cả các y tá và bác sĩ xung quanh tôi "có thấy tất cả những người này đang chạy xung quanh không?" "Có" Amber trả lời.

"Tất cả họ đang chạy xung quanh bởi vì tại thời điểm này họ không nhận ra rằng tôi sẽ ỏn!"

Bạn có thể nghe thấy tiếng sứt pin trong phòng cấp cứu đó. Không ai cử động hay nói gì trong 15 giây.

Amber mỉm cười và thoải mái và chúng tôi tiếp tục nắm tay nhau.

Tôi đã không có ý thức **cố gắng** để nói chuyện kỹ thuật một cách tích cực và có ý thức sử dụng như nói về tôi trong tôi trong tương lai, nhưng đây là những gì đã xảy ra, hầu hết các cuộc nói chuyện và suy nghĩ của tôi đã vây quanh tôi là ở tôi trong tương lai làm điều gì đó với một ai đó. Tôi đã không nhận ra điều này cho đến vài năm sau, rằng đây là những gì tôi đã làm. Tôi đã làm rất nhiều việc để xây dựng kỷ luật bên trong của mình để nói một cách mạnh mẽ và tích cực về những hoàn cảnh mà tôi gặp phải.

Tôi không cho phép bất kỳ tiêu cực nào xâm nhập vào nhận thức của mình. Tôi đã có ý định đưa tất cả những người xung quanh vào phạm vi của tôi “đây là cách mà mọi chuyện sẽ diễn ra”. Tôi cảm thấy một sự hỗ trợ to lớn từ tinh thần và cảm thấy những linh hồn hiện diện xung quanh tôi. Tôi cảm thấy sắc nét và rõ ràng với tầm nhìn của mình. Hoàn toàn không có sợ hãi. Tôi tiếp tục tin tưởng rằng tất cả sẽ ổn.

Tôi tin rằng những gì tôi đã làm là khả thi cho tất cả mọi người cho dù bạn tin vào Chúa, Chúa Giêsu, Đức Phật, Mohammad, Thần linh hay bất cứ ai hoặc thậm chí không ai cả. Nó thực sự là chiều sâu của mối liên hệ với Chúa của bạn, hoặc với chính bạn, điều đó làm cho bất cứ điều gì bạn tưởng tượng trở nên khả thi.

Điều này chỉ có thể xảy ra khi bạn đã cho phép mình dễ bị tổn thương và cho phép bản thân yêu CHÍNH MÌNH vô điều kiện. Điều này thực sự cần một cái gì đó, đặc biệt là lòng dũng cảm.

Nó đòi hỏi phải buông bỏ mọi phản kháng.

{Khi tôi đang chống cự, tôi thực sự đang tập trung vào đối tượng mà tôi đang chống lại. Những gì đang đến với tôi bị thu hút bởi một lý do và tôi không biết lý do là gì hầu hết thời gian. Khi tôi chống lại một điều gì đó thì tôi đang ngừng trải nghiệm nó. Điều tôi đang chống lại này là một phần của nền tảng cho phép tôi xây dựng tương lai của mình TRÊN ĐẦU về nó. Khi tôi không cho phép nó xâm nhập vào cuộc sống của mình thì cuộc sống của tôi sẽ đi vào một mô hình kim hãm và những gì tôi đang chống lại sẽ tiếp tục xuất hiện.

Trong tiềm thức, tôi tiếp tục thu hút trải nghiệm sẽ giúp tôi phát triển thành người mà tôi cần trở thành một lúc nào đó trong tương lai của mình, người đó sẽ có thể đối phó với một tình huống trong tương lai mà bạn ở đây và bây giờ chưa sẵn sàng.

Bao lâu chúng ta đến một nơi trong cuộc đời và tự nói với bản thân “Trải nghiệm mà tôi đã có trong quá khứ đã giúp tôi sẵn sàng cho cuộc phiêu lưu tiếp theo trong cuộc đời mình”. Khi tôi nắm lấy những trải nghiệm thu hút vào cuộc sống của mình thì tôi đang bước qua cuộc sống một cách tự do, dễ dàng và kết thúc ở đúng nơi, đúng lúc.

Đôi khi chúng ta chống lại lý do mà NGƯỜI KHÁC cho chúng ta làm điều gì đó, thường là vì đó là lý do của họ và mang lại lợi ích cho họ chứ không phải cho chúng ta. Khi tôi nhìn, và tất nhiên tôi sẽ tìm thấy lý do của tôi để có một trải nghiệm nào đó, sau đó tôi nắm lấy trải nghiệm đó và ngừng phản kháng.

Đôi khi tôi chống lại vì tôi không rõ mục đích lớn hơn của mình và điều này giống như bị đẩy vào bóng tối khi tôi không thể nhìn thấy gì và không biết những gì đang ở trước mặt.

Hãy nghĩ về điều đó... khi tôi không biết những gì đang ở phía trước của tôi thì tôi sẽ muốn đi chậm hơn nhưng nếu tôi biết những gì trước mắt và trời tối thì tôi sẽ có thể tự tin bước về phía trước.

Khi tôi ngẫm nghĩ về một trải nghiệm mà tôi đã có rằng tôi đã xử lý một cách mạnh mẽ và tôi tự hỏi mình "điều gì đã chuẩn bị cho tôi cho thời điểm này?" khi đó tôi sẽ có những nguồn cảm hứng giúp tôi hiểu, nhìn, biết và cảm thấy trải nghiệm trước đây này đã giúp tôi sẵn sàng như thế nào với trải nghiệm mà bây giờ tôi đang suy ngẫm.

Tôi đã dạy công cụ này trong vài thập kỷ và làm việc để *Sống với nó* .}

Tôi nằm đó một lúc trong khi nắm tay Ambers và nói chuyện với Lynette.

Tại một thời điểm, tôi được đưa đến một bên của phòng cấp cứu và có hai y tá đứng bên tôi ở hai bên xe đẩy. Họ đang nói chuyện với nhau và một người nói rằng cô ấy đang gặp khó khăn khi mang thai. Tôi đã lắng nghe và nói "Tôi có thể giúp bạn điều đó!" Cả hai đều trông khá sốc! Tôi giải thích rằng tôi phân phối các sản phẩm sức khỏe tuyệt vời và các sản phẩm chăm sóc cá nhân tuyệt vời có thể giúp ích cho cô ấy. Tôi giải thích rằng đây là những sản phẩm đang cung cấp cho cơ thể tôi ngay bây giờ để giúp nó tự xây dựng lại và đây không phải là những sản phẩm thông thường. Tôi đã giải thích tầm quan trọng của việc loại bỏ độc tố khỏi cơ thể cô ấy và ngừng đưa thêm vào. Tôi giải thích rằng nhiều sản phẩm chăm sóc cá nhân có thể chứa các thành phần có hại tiềm ẩn trong đó. Tôi cũng giải thích rằng thực phẩm của chúng tôi không có cùng mức độ dinh dưỡng như nó đã từng có.

Tôi giải thích rằng nhiều cặp vợ chồng đã mang thai thành công sau khi bắt đầu sử dụng các sản phẩm này và những cặp vợ chồng đó nghĩ rằng đó có thể là sản phẩm tạo ra sự khác biệt. Vì vậy, tôi đã cho cô ấy số điện thoại của mình và đề nghị cô ấy gọi cho tôi trong vài ngày tới và tôi sẽ tổ chức sản phẩm cho cô ấy. Tôi đã làm điều này như thể tôi vừa đặt trên xe đẩy để sẵn sàng về nhà. Cô ấy lấy số của tôi nhưng không bao giờ gọi cho tôi....

Họ đã thực hiện quét hình mèo và nhiều lần chụp X-quang. Tôi vẫn kiên quyết không dùng morphin cho đến khi chụp x-quang xong.

Sau đó họ đã chụp x-quang và quét lại mèo, tôi không biết tại sao.

Tôi nhớ trong lần chụp X-quang đầu tiên, tôi đã nghĩ về cơn đau và cố gắng giữ ý thức. Khi họ nói với tôi rằng họ phải làm lại tất cả, tôi nhớ đã thư giãn và chỉ đơn giản là chấp nhận nó và như vậy đi vào một nơi thiên định. Tôi không nhớ nhiều về lần chụp X-quang đầu tiên nhưng nhớ lần chụp và chụp X-quang mèo thứ hai khá rõ ràng.

Chị gái tôi, Helen bước vào và nói chuyện, Michael cũng vậy nhưng vì đây là phòng cấp cứu nên họ chỉ cho phép một người vào mỗi lần trừ Amber và họ cho phép Lynette vào cùng cô ấy.

Tôi đã nói chuyện về nhiều thứ, thực sự không thể nhớ được ngoài việc tôi đảm bảo rằng cuộc trò chuyện là về những thứ bình thường hàng ngày, KHÔNG CÓ GÌ về tai nạn hoặc tình trạng của tôi.

Tôi luôn rõ ràng và cam kết về việc nó sẽ diễn ra như thế nào.

Lúc đó đã rất muộn, tôi nghĩ là vào khoảng nửa đêm, khi tôi được chuyển đến Phòng chăm sóc đặc biệt, đến giai đoạn này tôi nghĩ rằng tôi đang nhận morphin vì tôi không nhớ cơn đau.

Một trong những người bạn của chị gái tôi là y tá trong phòng chăm sóc đặc biệt tại bệnh viện này và cô ấy nói với chị tôi vài tuần sau đó rằng bác sĩ phẫu thuật đã nói với y tá chăm sóc cho tôi chỉ đơn giản là làm cho tôi thoải mái vì tôi sắp chết trong đêm...

Họ nâng tôi lên giường đệm hơi mềm và Bác sĩ tiêm morphin trực tiếp vào xương ức cho tôi. Anh ấy nói "Điều này sẽ giúp bạn ngủ".

Tôi nói với anh ấy, "Em sẽ không ngủ đâu, em có quá nhiều việc phải làm". Anh ta nhìn tôi một cách kỳ lạ, và hỏi "ý em là gì?" Tôi trả lời "Tôi có một cơ thể để xây dựng lại!!"

Tôi liên tục truyền năng lượng vào cơ thể đến tất cả các bộ phận cần chữa bệnh. Tôi tập trung và tưởng tượng các cơ quan nội tạng tự xây dựng lại và "bình thường". Tôi đã làm điều này liên tục, cả đêm. Tôi chưa bao giờ ngủ trong nháy mắt... quá bận.

Lynette, Amber, April, Helen và Michael đều đến riêng để nói lời chúc ngủ ngon. Tôi đã nói rõ ràng tôi sẽ gặp họ vào buổi sáng, tôi vẫn tiếp tục cuộc trò chuyện về họ và nơi họ đang ở. Họ đã đặt mình vào một nhà nghỉ và đã ăn tối rồi. Tôi nói lời chúc ngủ ngon và nói rõ với họ rằng tôi yêu họ và tôi sẽ ổn thôi. Tôi muốn trấn an họ để họ không lo lắng vì tôi BIẾT rằng tôi sẽ ổn.

Tôi trò chuyện với cô y tá cuối giường, không nhớ nổi những cuộc trò chuyện. (cô ấy có thể nhớ).

Có lúc tôi nói rằng tôi thực sự cần đi tiểu. Cô ấy đưa cho tôi cái chai và dù cố gắng thế nào tôi vẫn không thể đi tiểu vào nó khi nằm xuống. Cô ấy nói nếu tôi không xoay sở được thì họ sẽ đặt một ống thông tiểu. Tôi đã nói KHÔNG CÁCH là điều đó sẽ xảy ra!

Tôi đã cố gắng đi tiểu trong hơn một giờ đồng hồ nhưng không được. Tôi đã không đi tiểu kể từ giờ ăn trưa vào ngày Chủ nhật, hơn 15 giờ trước đó.

Sau đó, tôi có ý tưởng đứng lên và đi. Tôi hỏi y tá "Bạn có thể giúp tôi ra khỏi giường được không?" và cô ấy hỏi "để làm gì?" Tôi nói "Tôi sẽ đứng lên và đi tiểu" và cô ấy nói "không đòi nào tôi cho phép bạn đứng lên!"

Tôi nói "Tôi đang đứng dậy, bạn có thể giúp tôi ra khỏi giường hoặc tôi tự làm!"

Sau đó cô ấy đã giúp tôi và mất khoảng 5 phút để tôi đứng vững.

Ở đó, tôi đang đứng trong bóng tối, giữ tay trái vào giá nhỏ giọt và đi tiểu vào cái chai mà cô y tá đang giữ cho tôi.

Tôi đổ đầy nó và nó bắt đầu tràn ra sàn. Cô ấy nói "đợi và tôi sẽ lấy một chai khác" Tôi nói "không có cách nào để dừng lại, tôi không biết khi nào tôi có thể làm điều này một lần nữa". Tôi không muốn dừng dòng chảy. Vỗ chai tiếp tục tràn ra sàn.

Cô y tá bắt đầu cười và nói "Tôi chưa bao giờ thấy ai lấp đầy một trong những thứ này! Tôi đoán tôi sẽ chỉ phải dọn dẹp nó!"

Tôi cười thầm vì cười vào thời điểm này không phải là một lựa chọn. Tiếng cười mà tôi đã có trong đó rất có ý nghĩa đối với tôi.

Phải mất thêm 5 phút nữa tôi mới trở lại giường. Tôi và cô y tá bắt đầu trò chuyện nhiều hơn và tôi nhớ cô ấy hỏi tôi đang làm gì mà tôi cần tỉnh táo. Tôi giải thích lý do tại sao tôi không ngủ và công việc tôi đang làm.

Tôi đặc biệt đang truyền năng lượng xung quanh cơ thể mình, nhìn thấy cơ thể mình tỏa ra ánh sáng rực rỡ và lấp đầy những vùng thiếu ánh sáng hoặc không sáng bằng những vùng khác.

Đây là cách tôi đã làm điều đó.

Tôi nhìn ra ngoài vũ trụ và tưởng tượng cánh tay của tôi dang ra trong vũ trụ giống như tôi đang nâng vũ trụ lên thành một cái ô. Làm điều này là rút ra năng lượng, nhiều đến mức nó liên tục tràn qua cánh tay của tôi vì vậy mỗi lần quét tôi đều tưởng tượng ra một nguồn năng lượng dồi dào tuyệt đối này để tôi biết rằng có NHIỀU hơn tôi cần cho bản thân. Tôi tưởng tượng nó đi vào đỉnh đầu của tôi tại tuyến tủy (ở đỉnh) và di chuyển nó quanh cơ thể tôi đến nơi tôi cảm thấy cần thiết. Tôi đã thấy nó sử dụng hàng đống chất dinh dưỡng mà cơ thể tôi đã dự trữ ở nhiều nơi khác nhau trong cơ thể, từ những chất bổ sung tuyệt vời mà tôi đã dùng. Trong một vài năm, mọi người thường nói với tôi "Tại sao bạn lại uống nhiều chất bổ sung?" và tôi đã từng mỉm cười và nói "Bởi vì tôi có thể". Mỗi khi được hỏi, tôi chỉ đơn giản là tin tưởng bản thân và tiếp tục sử dụng chúng. Chỉ sau khi tai nạn xảy ra, tôi mới nhận ra tầm quan trọng của việc uống thuốc bổ sung để phòng ngừa và đề phòng tai nạn. Hầu hết mọi người đều bị thiếu chất dinh dưỡng và vì vậy trong trường hợp khẩn cấp khi cơ thể họ cần nguyên liệu ngay lập tức cho công việc sửa chữa thì cơ thể cần phải đào thải từ một nơi khác mà nó cho là không quan trọng. Tôi tin rằng đây là một phần không thể thiếu trong sự sống còn của tôi .

Đôi khi trong đêm, tôi thiết lập một cái phễu lớn và tôi yêu cầu các thiên thần của tôi truyền năng lượng này cho tôi và gửi nó xuống phễu. Bằng cách này, tôi có thể dành nhiều thời gian tưởng tượng xây dựng lại cơ thể của tôi và làm tất cả các hoạt động trong tôi trong tương lai mà tôi nghĩ rằng tôi có thể muốn làm.

Tôi đã đi bộ xuyên qua dãy Himalaya ở Nepal vào giữa những năm tám mươi và yêu thích nó rất nhiều và luôn muốn quay trở lại. Ngay từ khi Amber chào đời, tôi đã cho cô ấy xem slide về chuyến đi và nói về việc sẽ tuyệt vời như thế nào khi chúng tôi cùng nhau thực hiện nó khi cô ấy khoảng 20 tuổi và tôi gần sáu mươi. Tôi luôn biết mình cần phải trẻ trung để làm được điều này và có một cơ thể khỏe mạnh. Phần lớn cuộc đời mình, tôi đã từng bị bệnh hoặc bị đau lưng hoặc đau đầu, v.v ... Tôi coi đây là cơ hội để xây dựng lại cơ thể của mình TỐT HƠN. (Tôi chưa bao giờ nói đến "trước khi *xảy ra tai nạn*" ngay trước đó trong cuộc đời mình ..)

Đêm đó trong phòng chăm sóc đặc biệt là đêm tôi tập trung nhất và cũng là đêm lâu nhất mà tôi liên tục tập trung.

Sáng hôm sau, bác sĩ phẫu thuật lồng ngực đến khám bệnh và có rất nhiều người (Bác sĩ) đi cùng , khoảng 12 người . Tôi đoán họ đã rất ngạc nhiên khi tôi vẫn còn sống.

Anh ấy đứng ở cuối giường của tôi và nhìn vào biểu đồ của tôi. Anh ấy nhìn tôi và nói "bạn có một số vết thương khá nghiêm trọng" .

Tôi nhìn lại anh ấy và nói "Đúng vậy...." Tôi rõ ràng không chấp nhận tiền đề của tuyên bố của anh ta.

Ông trả lời: "Tôi sẽ cần phải đưa ra một rươi phổi s và lá lách của bạn. Khi tôi phẫu thuật, tôi sẽ có thể đánh giá xem tôi có cần phải làm gì khác hay không".

Tôi nhìn và chỉ vào anh ta rồi nói "Anh là bác sĩ phẫu thuật lồng ngực phải không?"

Anh ấy trả lời "Có"

Một lần nữa chỉ tay về phía anh ta rồi tôi nói thẳng vào mặt anh ta “tốt, việc của anh là cho tôi biết tôi cần làm gì để đảm bảo điều đó không bao giờ xảy ra”. Khi tôi nói tôi chỉ vào bản thân của tôi và sau đó quay lại anh ấy trong phần còn lại của câu.

Những người đi cùng hẳn đều lui về phía sau một bước.

Anh ấy nhìn tôi trong vài phút, im lặng, tôi đang yêu cầu các thiên thần của tôi đảm bảo rằng anh ấy nhận được thông tin cần thiết, và sau đó anh ấy nói một cách nhẹ nhàng và bình tĩnh, "nhờ các y tá chỉ cho bạn cách làm một cơn ho được hỗ trợ và tôi muốn bạn phải khắc ra nhiều máu nhất có thể. Tôi cũng muốn bạn đi lại để hít thở sâu và ho ra máu càng nhiều càng tốt". Tôi nói "ok".

Anh ấy rời đi và tôi và cô y tá chỉ đơn giản là nhìn nhau.

Tôi bị gãy xương ức và gãy xương sườn...

Ý tưởng ho và thở sâu... ..

Tôi nằm đó cả tiếng đồng hồ lấy hết can đảm đứng dậy đi lại.

Sau đó tôi nói với y tá rằng tôi cần cô ấy giúp để ra khỏi giường và cô ấy nói "Tôi không cho phép bạn đứng dậy."

Tôi nói “Bác sĩ nói tôi cần đứng dậy đi lại và hít thở sâu và đó là điều tôi sẽ làm”.

Cô ấy nói dứt khoát "anh ấy không có ý định bây giờ"

Tôi trả lời, "Tôi đang làm việc đó ngay bây giờ và bạn có thể giúp tôi đứng dậy hoặc tôi tự đứng dậy."

Cô ấy có một nụ cười nhẹ trên khuôn mặt và tiến đến giúp tôi. Mất khoảng 5 phút để giúp tôi rời khỏi giường và đứng vững. Nó cảm thấy như một thành tựu khá lớn khi đứng ở đó. Tôi bắt đầu RẤT CHẬM. Cứ 5 giây lại có một bước. Tôi thở sâu và ho ra máu như tôi đã làm vài lần khi ở trên giường. Mỗi lần ho ra máu tôi lại ngưng. Sau đó lại đi đầu. Tôi đã đi được khoảng 15 bước từ chiếc giường và tôi đã hoàn toàn bị xóa sổ. Tôi không còn sức lực và quay lại và không thể tin rằng chiếc giường dường như cách xa đến mức nào. Tôi bước 15 bước trở lại giường như tôi đã đi vào đêm hôm trước. Đặt tầm nhìn của tôi vào nó và hình dung cơ thể tôi phản ứng. Tôi trở lại giường và nằm đó hồi phục.

Cơ thể tôi vô cùng yếu ớt. Tôi đã chạy một số cuộc chạy marathon trong đời và mười lăm bước đó khiến tôi kiệt sức hơn bất kỳ cuộc chạy marathon nào.

Trong vụ tai nạn, mọi cơ trong cơ thể tôi đều mất đi sức mạnh và giống như tôi là một đứa trẻ phải xây dựng lại sức mạnh của từng cơ.

Tôi tiếp tục làm việc truyền năng lượng vào cơ thể và tưởng tượng rằng cơ thể tôi đang tự xây dựng lại.

Cô y tá vẫn ngồi ở cuối giường của tôi xem tôi như người kia đã làm suốt đêm.

Sau một giờ, tôi nói rằng tôi đã sẵn sàng làm lại tất cả. Cô ấy đã giúp tôi và tôi lên đường. Tôi đã kết thúc một vòng đầy đủ xung quanh phòng chăm sóc đặc biệt.

Một lần nữa tôi trở lại chiếc giường của mình đã hoàn toàn yên tĩnh.

Khi tôi nằm đó, y tá hỏi tôi, "bạn có nhận ra mình may mắn như thế nào không?"

Tôi trả lời, "Tôi đoán là không, đó có thể là lý do tại sao bạn hỏi tôi câu hỏi"

Cô ấy nói, “Có một thứ mà chúng tôi gọi là tốc độ tử vong đối với một số vụ tai nạn xe hơi , điều này có nghĩa là đối với tốc độ đó và mọi người trên xe đều chết . Đối với va chạm trực

diện vào một vật thể đứng yên (như cột điện), tốc độ tử vong là 60 km / giờ. Tuần này, chúng tôi đã có hai người riêng biệt ở đây, những người đã bị tai nạn giống hệt như bạn, một cái đầu do va chạm thẳng vào cột điện. Cả hai đều đang chạy 60 km một giờ và cả hai đều chết, nhưng bạn đang làm 85 km / giờ và bạn vẫn sống. Bạn khá may mắn. ”

Tôi biết đó không phải là may mắn nhưng cũng cảm thấy rằng cô ấy không muốn biết tôi đã làm điều đó như thế nào. Tôi nằm đó và hỏi các thiên thần của mình "làm sao tôi sống sót mà họ thì không?"

Câu trả lời từ họ rất rõ ràng và là "bạn đã yêu cầu giúp đỡ"

Tôi hỏi lại họ, "những người khác đã làm gì?"

Họ nói rằng "họ s e e cực mọc lên và nói 'Ồ không !! Tôi sẽ chết!' và họ chết. ”

Tôi nằm đó suy nghĩ về điều đó một lúc.

Tôi nghĩ về tất cả công việc phát triển cá nhân mà tôi đã thực hiện trong nhiều thập kỷ và ý định của tôi trong việc tìm ra giới hạn của bản thân (hoặc sự vô hạn của bản thân) và cách tôi học cách tin tưởng vào bản thân và những gì tôi đang cảm thấy. Tôi đã nghĩ về việc khi lớn lên, tôi quan tâm đến những gì mọi người nghĩ về tôi và liệu tôi có đang làm điều “đúng đắn” hay không. Tôi đã nghĩ về rất nhiều thứ. Tôi biết đó không phải là may mắn ...

Tôi nhìn lại cuộc đời của mình và nhận ra những lựa chọn tôi đã thực hiện khi mọi người bảo tôi đừng làm điều gì đó mà **họ** không thích, nhưng tôi biết điều đó là phù hợp với **tôi** .

5 năm sau khi vụ tai nạn xảy ra, tôi đang tham gia khóa đào tạo về kinh doanh của mình cho khoảng 100 người và bắt đầu kể câu chuyện về lần tôi đi lặn trên bầu trời, sau đó giữa khóa đào tạo, tôi chợt nhận ra rằng nếu tôi đã không đi lặn trên bầu trời thì tôi. có thể đã chết trong vụ tai nạn. Tôi đứng ở phía trước căn phòng rõ ràng là rất xúc động và cảm thấy trân trọng sức mạnh của mình và sẵn sàng làm theo những gì tôi biết trong lòng là phù hợp với tôi. Hãy để tôi chia sẻ với bạn câu chuyện...

Trở lại giữa những năm tám mươi (giữa những năm hai mươi của tôi) Tôi đang sống ở một thị trấn lớn ở vùng quê Victoria và một đêm nọ, tôi đang xem một trong những buổi biểu diễn phong cách sống đó và có một phân đoạn trên bầu trời Tandem lặn, nơi bạn gắn mình với một người đã hoàn thành một vài nghìn lần nhảy để họ biết họ đang làm gì và sau đó bạn nhảy ra khỏi một chiếc máy bay hoàn toàn tốt và rơi tự do xuống trái đất. Tôi đã muốn làm công việc lặn trên bầu trời trong nhiều năm nhưng biết rằng nếu tôi làm điều đó một mình thì có lẽ tôi sẽ chết. Tôi có cảm giác tội tệ về việc dây không hoạt động và máng không mở. Vì vậy, với việc lặn trên bầu trời song song, tôi không phải lo lắng về điều đó vì người có kinh nghiệm có thể xử lý mọi tình huống.

Tôi gọi điện cho đài truyền hình vào sáng hôm sau và biết được họ đã nhảy song song ở đâu. Nó ở bên ngoài Sydney . Điều đó cũng ổn vì bố tôi sống ở Sydney và tôi có thể đến ở với ông ấy và mượn một chiếc xe hơi. Tôi đặt chuyến bay, gọi cho anh ấy và nói với anh ấy rằng tôi sẽ đến, (tôi đủ thông minh để không nói cho anh ấy biết lý do tôi đến).

Tôi đến Sydney bốn ngày sau khi xem buổi biểu diễn và mượn một chiếc xe hơi và lái hai giờ đồng hồ đến đường băng mà họ điều hành.

Tôi có thể nói thêm rằng vào thời điểm này tôi đang gặp rất nhiều rắc rối trong một mối quan hệ. Tôi yêu cô gái này nhưng nó không thành công. Tôi cũng đang đọc một cuốn sách của Richard Bach có tên Bridge Across Forever. Cuốn sách này nói về khái niệm bạn tình và liệu chúng ta có thực sự dành cho một người cụ thể hay không. Phần của cuốn sách mà tôi tình cờ đọc khi tôi đến Sydney là khi Richard không thể xử lý mối quan hệ với người bạn tâm giao của

mình và đi lên trên một chiếc máy bay một động cơ nhỏ . Nó bị rơi và máng trượt không hoạt động. Tình hình đáng chú ý giống như những gì tôi đã tự sắp đặt cho mình. Tôi tự hỏi liệu có phải Spirit đang cố gắng nói với tôi rằng đừng làm theo vì tôi sẽ chết trước thời đại của mình. Trong thâm tâm, tôi biết điều quan trọng là phải làm theo. Tôi biết tôi muốn chinh phục nỗi sợ hãi cái chết. Tôi biết nó rất quan trọng. Phải mất 20 năm nữa tôi mới hiểu được tầm quan trọng của nó. Tôi cũng biết rằng hai ngày ở Sydney đó đã tạo cho tôi sức mạnh trong cuộc sống để vượt qua nỗi sợ hãi và không bị điều khiển bởi những điều chưa biết.

Khi tôi đến phi đạo, nó bận rộn với máy bay cất cánh và mọi người di chuyển khắp nơi. Đó là một ngày đẹp trời rất ít mây và mặt trời chói chang.

Tôi đã đăng ký và thanh toán tiền của mình. Họ giải thích rằng số tiền này không được hoàn lại. Họ đã đưa tôi đi đào tạo và phù hợp với tôi. Gió nổi lên và sau đó tôi được thông báo rằng trên một tốc độ gió nhất định, chúng không thể cùng nhau lặn mặc dù việc lặn trên bầu trời thường xuyên vẫn diễn ra. Suốt ngày chờ gió tắt, tôi đọc sách, ngắm bầu trời kia lặn và đi vệ sinh nhiều lần đến nỗi chẳng còn gì trong tôi cả...

Tôi đã đợi cả ngày từ khoảng 10 giờ sáng đến tối mịt . Họ tỏ ra hối lỗi nhất và nói rằng nếu tôi trở lại vào lúc 5 giờ sáng, lúc đó gió luôn thấp và tôi sẽ có thể nhảy lên. Tôi nói ok và lên đường về nhà.

Tôi về nhà và ăn tối, đọc sách cả đêm, tôi muốn biết liệu Richard đã chết chưa. Tôi đang cố gắng tìm xem có thông điệp nào dành cho tôi trong cuốn sách không. Câu chuyện này xảy ra trước khi tôi học được cách giao tiếp như vậy rõ ràng , như tôi làm gì bây giờ , với những thiên thần / người giúp đỡ tinh thần của tôi.

Tôi rời khỏi giường sớm và ăn sáng một chút vì biết rằng bất cứ điều gì xảy ra vào thời điểm này sẽ đi thẳng vào tôi...

Tôi đến phi đạo lúc 5 giờ sáng và không khí tĩnh lặng. Các chàng trai đã rất ngạc nhiên khi tôi xuất hiện. Họ nói rằng không ai đã **bao giờ** quay trở lại vào ngày hôm sau. Họ đưa tôi lên máy bay và ở trên cùng, tôi được yêu cầu bước ra tám kim loại nhỏ trên đầu bánh xe. Chiếc đĩa chỉ đủ lớn cho một bộ rưỡi bàn chân. Tôi đang bị treo trên thanh kim loại **hoàn toàn vô cùng kinh hãi** . Tôi thực sự cảm thấy như tôi đang nhảy vào cái chết của tôi.

Tôi sẽ không rút ra ngoài và nếu tôi có ý định chết ở đây và bây giờ thì hãy cứ như vậy. Người đàn ông quân lấy tôi hét lên "Nhảy" và tôi buông ra. Tại thời điểm đó, tôi rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Mắt tôi đã mở nhưng mọi thứ đều đen. Tôi đã không nhận thức một cách có ý thức về môi trường của mình, nơi tôi đang ở hoặc những gì đang xảy ra. Nhưng tôi có thể nghe thấy một giọng nói ở đằng xa. Giọng nói đang hét lên với tôi để nhắc chân lên khi chúng tôi đang lộn nhào. Miệng anh ngay sát tai tôi nhưng nghe như đi một dặm. Một lúc sau, tôi co chân lên, không biết chuyện gì đang xảy ra hay tại sao. Cảm giác như một giấc mơ và tôi đang cuộn mình trong tư thế bào thai và tôi không biết chuyện gì đang xảy ra hay mình đang ở đâu. Khi tôi co chân lên, chúng tôi bay ra khỏi vòng quay và anh ấy nói với tôi "một giây nữa thôi và tôi sẽ kéo sợi dây thừng".

Chúng tôi rơi tự do xuống trái đất và tôi biết ở giai đoạn này tôi **hoàn toàn** không thể làm gì được. Nếu tôi sắp chết vào thời điểm này, tôi không thể ngăn cản được. Vì vậy, tôi quyết định tận hưởng chuyến đi . **Tôi đã chấp nhận hoàn cảnh của mình.**

Tôi nhìn xung quanh và không thể tin được rằng thật kỳ lạ khi vẫn trải qua cảm giác rơi xuống và ngày càng nhanh hơn.

Cuối cùng thì anh ta cũng giật được sợi dây và tôi kêu lên một tiếng “ọc ọc” !!! Anh ấy nói với tôi "Tất cả đều làm như vậy". Chúng tôi đi xuống và hạ cánh bên trong vòng tròn nhỏ. Tất cả các thợ lặn bầu trời khác đến gặp tôi và hỏi "Bạn có thích nó không?"

Tôi trả lời "Hoàn toàn có thể!"

Sau đó họ nói "Vậy bạn có định làm lại không?"

Tôi trả lời "Không"

Tất cả họ đều hỏi tôi,

"Tại sao không?"

Tôi trả lời "bởi vì bây giờ tôi đã ở đó và làm điều đó!"

Trải nghiệm đó đã thiết lập cho tôi để tôi có thể giải phóng nỗi sợ hãi về cái chết.

Trở lại bệnh viện trong phòng chăm sóc đặc biệt.

Trong ngày, tôi vẫn cực kỳ tập trung vào việc chữa bệnh cho bản thân.

Lần thứ ba tôi đứng dậy để đi bộ và hít thở sâu, tôi bắt đầu xung quanh phòng chăm sóc đặc biệt. Mỗi lần tôi đi dạo, y tá ở ngay bên cạnh tôi sẵn sàng giúp đỡ nếu cần. Cô ấy không bao giờ ôm tôi khi đi dạo, tôi đoán cô ấy cảm nhận được tầm quan trọng của việc tôi làm điều đó cho bản thân.

Lần thứ ba, cô ấy nói với tôi "Bạn thấy gì xung quanh mình?"

Tôi trả lời "Rất nhiều người vô ý thức"

Trong suốt 16 giờ tôi ở trong phòng chăm sóc đặc biệt, đây là lần duy nhất tôi nhìn bất kỳ bệnh nhân nào khác, không phải tôi phớt lờ họ mà là họ không có trong ý thức hay nhận thức của tôi.

Sau đó cô ấy nói "Tại sao bạn lại nghĩ như vậy?"

Tôi đưa tay về phía cô ấy, đưa tay ra và nói "Tôi không muốn biết, tôi đang tập trung vào việc giữ gìn sức khỏe!"

Sau đó, cô ấy nói với tôi "Tôi đã gọi cho bác sĩ phẫu thuật của bạn 15 phút một lần và nói với ông ấy rằng bạn không thuộc Đơn vị Chăm sóc Đặc biệt của tôi". Tôi mỉm cười và đồng ý với cô ấy.

Lần này trong chuyến đi bộ của mình, tôi đã đi hết hai vòng quanh căn phòng lớn. Trong vòng thứ hai, cô ấy hỏi tôi "Bạn có muốn đi tắm không?"

Tôi nhìn cô ấy và nói rằng tôi sẽ làm và tôi chắc chắn rằng điều đó sẽ giúp tôi cảm thấy tốt hơn và cảm thấy dễ chịu và sáng khoái.

Khi tôi quay lại giường, cô ấy nói cô ấy sẽ chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ một chút và cô ấy sẽ đến đón tôi sớm. Bây giờ cô ấy đã bỏ tôi một mình. Một dấu hiệu rõ ràng rằng cô ấy có thể thấy tôi khỏe hơn (mặc dù lúc đó tôi không nhận thức được điều này).

Nửa giờ sau cô ấy quay lại và đón tôi. Tôi đứng dậy vẫn cần sự trợ giúp của cô ấy và chúng tôi đi tắm.

Cô ấy cởi quần áo cho tôi và cho tôi ngồi xuống hoàn toàn khóa thân trên một trong những chiếc ghế nhựa màu trắng đó và đặt bông hoa hồng cầm tay vào tay tôi và nói rằng cô ấy sẽ

quay lại sớm. Tôi không thể di chuyển bất cứ thứ gì, tất cả những gì tôi có thể làm là ngồi đó vào đúng vị trí mà cô ấy đã đặt tôi. Tôi hoàn toàn không thể di chuyển nước xung quanh.

Có vẻ như cô ấy đã đi được một lúc thì cô ấy quay lại và thò đầu ra cửa. Cô ấy hỏi tôi có làm tốt không mà tôi nói có.

Sau đó cô ấy nói "Tôi có một số y tá ở đây, có ổn không nếu họ vào?"

Với một nụ cười rất tươi trên khuôn mặt của mình, tôi hỏi "và họ muốn xem gì?"

Cô ấy đáp lại với một tiếng cười đáng yêu "Họ muốn nhìn thấy bạn trong phòng tắm!"

Tôi cười đáp lại và nói "Tôi nghĩ vậy ... mang họ vào!"

Các y tá khác đều chen chúc trong phòng tắm khi tôi trần truồng ngồi đó ôm bông hoa hồng. Y tá của tôi nói: "bao lâu do bạn nghĩ đơn vị chăm sóc đặc biệt này đã được ở đây?"

Tôi nói: "Tôi không biết, có lẽ tôi đoán là 70 năm nữa."

Cô ấy nói "vâng, và bạn là người đầu tiên tắm trong đó. Chúng tôi không thể tìm ra lý do tại sao họ lại đặt vòi hoa sen trong Phòng chăm sóc đặc biệt, nơi mọi người được tắm bọt biển!"

Tất cả chúng tôi đều cười.

Họ tiếp tục giải thích rằng vòi hoa sen luôn được sử dụng như một kho chứa đồ nên họ phải dọn nó ra ngoài và dọn dẹp nó.

Lynette và Amber đến thăm tôi thường xuyên trong ngày.

Đến khoảng 4 giờ chiều, trật tự đến đưa tôi ra khỏi Bệnh viện Chăm sóc Đặc biệt và đưa tôi đến một khu bệnh viện.

Sau khi tôi được đưa xuống bệnh viện, Lynette và Amber đưa tôi đến nhà ăn của bệnh viện và tất cả chúng tôi ăn tối cùng nhau và trò chuyện về những điều bình thường.

Đêm thứ Hai đó tôi muốn được ngủ nhưng có một y tá từ địa ngục đến đập phá tất cả khay, giẻ lau và xô và đi lại ồn ào suốt đêm.

Tôi đã thoa vào ngực mình một loại kem chữa bệnh rất đặc biệt và uống các chất bổ sung dinh dưỡng đặc biệt mà tôi thường dùng hàng ngày. Lynette đã mang chúng đến cho tôi.

Vào sáng thứ Ba, người có trật tự đến và đưa tôi đi chụp X-quang một lần nữa và họ chụp thêm X-quang ngực rồi lại đưa tôi lên giường.

Hàng giờ và đôi khi thường xuyên hơn, tôi đi bộ lên xuống hành lang vẫn thở sâu và vẫn ho ra một lượng máu nhỏ. Tôi đã độc lập và di chuyển với tốc độ hơi chậm hơn so với tốc độ đi bộ bình thường.

Tôi đã có một vài cuộc điện thoại và một vài người đến thăm. Một trong những vị khách này là y tá chăm sóc đặc biệt, một người bạn của chị em tôi.

Khi tôi ở trong phòng, một y tá đến làm một nghiên cứu về nguyên nhân gây ra thương tích trong các vụ tai nạn ô tô nghiêm trọng để các nhà sản xuất ô tô có thể điều chỉnh thiết kế của ô tô để giảm thiểu những chấn thương này.

Cô ấy đã hỏi rất nhiều câu hỏi

Một câu hỏi được đặt ra là "có điều gì cản trở tầm nhìn của tôi không?"

Câu trả lời của tôi là "Có"
Cô ấy hỏi "Và đó là gì?"
Tôi trả lời "Mí mắt của tôi!"

Cô ấy viết nó ra mà không nhận ra tôi đã nói đùa và sau đó cô ấy nhìn lên tôi và tôi có thể thấy cô ấy đang đánh giá tôi. Sau đó cô ấy cười.

Sau đó, tôi nói "bụi túi khí đã ngăn tôi không thể nhìn thấy nơi để điều khiển xe đến nơi an toàn"

Y tá cũng là một nữ tu. Cô ấy đã nói chuyện với tôi về việc tôi còn sống thật đáng kinh ngạc. Trong khi cô ấy phỏng vấn tôi, một kỹ sư đang đánh giá chiếc xe của tôi. Một tuần sau, khi tôi và bạn Michael đi xem xe và thu thập một vài thứ từ nó, người đàn ông đang cất giữ nó đã hỏi "bao nhiêu người chết trong đó?" Michael nói rằng không ai đi đ đ, và bạn đang nhìn vào người đàn ông sống sót nó. Anh ấy đã bị sốc và nói rằng thật khó tin khi tôi còn sống (hoặc những từ tương tự)

Vào sáng thứ Tư, bác sĩ phẫu thuật lồng ngực đến gặp tôi và kéo tấm màn quanh tôi và lắc đầu từ bên này sang bên kia nói "Tôi chưa bao giờ thấy bất cứ điều gì giống như nó ..."
Tại thời điểm này, tôi thực sự nghĩ, "có lẽ điều này còn tồi tệ hơn những gì tôi đã cho phép mình nhận ra... .."

Anh ấy nói, "Tôi rất không tin vào bức ảnh chụp x-quang mà tôi đã chụp ngày hôm qua mà tôi đã gọi cho bác sĩ phẫu thuật lồng ngực hàng đầu từ Melbourne và anh ấy và tôi đã thức suốt 24 giờ để chụp X-quang từ tối Chủ nhật và sáng hôm qua và anh ấy đồng ý với chẩn đoán ban đầu của tôi về việc lấy ra một nửa lá phổi của bạn. Anh ấy cũng đồng ý với chẩn đoán hiện tại của tôi, rằng bây giờ bạn có hai lá phổi mới toanh của một thiếu niên chưa bao giờ hút thuốc "

Tôi nói "Tôi 43 tuổi"
Anh ấy nói, "Tôi biết ..."

Tôi rất vui mừng... Tôi đã thành công...

Tôi hỏi "chuyện gì xảy ra bây giờ?"
Anh ấy trả lời, "Bạn có thể về nhà"
Tôi hỏi "bao lâu nữa?"

Anh ấy trả lời "càng nhanh càng tốt. Tôi nghe nói bạn đang thực hiện các kỹ thuật chữa bệnh và bạn cũng đang dùng thực phẩm bổ sung, và điều này rõ ràng là có hiệu quả với bạn và bạn sẽ tốt hơn khi ở nhà. "

Khi thang máy của tôi đến một giờ sau để đưa tôi về nhà, tôi bước ra khỏi bệnh viện trong hơi nước của chính mình.

Trong vòng hai tuần sau vụ tai nạn, tôi đã có thể đập ngực như Tarzan.
Gãy xương sườn và gãy xương ức của tôi đã lành hẳn.

Sẽ không tuyệt vời nếu tất cả chúng ta đều tin tưởng vào bản thân và những ý tưởng và nguồn cảm hứng mà chúng ta có được?

Chúng ta thực sự tin tưởng bản thân đến mức nào?

Tôi biết trong những năm qua kể từ năm 1987, niềm tin và sự tin tưởng mà tôi có vào bản thân và khả năng của tôi, đã tăng lên rất nhiều. Điều này chủ yếu là do công việc tương tự mà tôi hiện đang chia sẻ qua www.enjoyinnerpeace.com.au Tại trang web này, có rất nhiều mục cho phép bạn theo đuổi sự phát triển tâm linh của mình khi ở nhà hoặc thông qua việc chia sẻ với những người có cùng chí hướng trên cùng hành trình.

Nếu bạn muốn tìm hiểu làm thế nào để làm việc với Thần Hướng dẫn viên như John hoặc đang muốn tìm hiểu thêm về bạn là ai, nơi bạn đã đến từ, nơi bạn đang đi và tại sao bạn đang ở đây, sau đó đi đến h là web site www.enjoyinnerpeace.com.au

Khi đến đó tại trang web của anh ấy

Trước tiên hãy xem video dài 20 phút trên tab Câu chuyện của chúng tôi

Thứ hai, mua sách điện tử.

Thứ ba, bạn có thể mua một chương trình nghiên cứu chủ, mà bạn có thể làm việc thông qua một mình, trong nhà riêng của bạn

Thứ tư, hãy đăng ký để được tư vấn trực tiếp cho Hồ sơ Định hướng, nơi bạn thiết lập / tinh chỉnh giao tiếp hai chiều rõ ràng với những người trợ giúp tinh thần của mình.

Tùy thuộc vào cách xa bạn muốn theo đuổi phát triển tâm linh của bạn có là hơn 600 khóa học về tâm linh và nhiều dịch vụ khác có sẵn.

Khám phá trang web www.enjoyinnerpeace.com.au và bạn có bất kỳ câu hỏi nào cứ hỏi .

John đi khắp thế giới dạy mọi người cách trò chuyện với Người hướng dẫn tinh thần của họ, tin tưởng vào bản thân, tìm ra mục đích sống và can đảm theo đuổi nó.

Nếu bạn muốn John đến khu vực của bạn, hãy liên hệ với anh ấy hoặc nhân viên của anh ấy qua trang web www.enjoyinnerpeace.com.au .

Ngoài ra nếu bạn cũng là thông thạo tiếng Anh và có những sai sót trong translati vào từ phiên bản tiếng Anh cho bản dịch này xin vui lòng cho biết văn phòng của tôi và nếu bạn đang hạnh phúc để kiểm tra lại bản dịch cho chúng tôi sau đó chúng tôi sẽ hạnh phúc phía trước phiên bản tài liệu từ cho bạn chỉnh sửa. Cảm ơn bạn trước vì đã hỗ trợ chúng tôi ☺